

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/103/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722010172
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6722010172.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov JUDr. Štefana Nováka LL.M. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. januára 2024 v Banskej Bystrici, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/34/2022 z 19. mája 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/34/2022 z 19. 05. 2023 bol obžalovaný A. B. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona, pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 5 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 10. 10. 2020 v čase okolo 23.00 hod. v Detve na Námestí SNP, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadol svoju bývalú priateľku C. D. E. F., nar. XX. XX. XXXX a to tak, že po predchádzajúcej hádke ju asi päťkrát kopol nohou do oblasti rebier, rukou zovretou v päšť ju niekoľkokrát udrel do oblasti nosa a pri tom sa jej vyhrážal zabitím jej aj jej dcéry, čím C. D. E. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G., H. I. XXX/X, vzbudil dôvodnú obavu z vyhrážok zabitím a spôsobil zranenia - pomliaždenie nosa s opuchom a podliatinou, ľahkú formu pomliaždenia pravej strany hrudnej steny, zlomeninu koncového článku V. prsta ľavej ruky a povrchové poranenie kože pravého kolena, s odborne stanovenou dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 41 dní,

2/ dňa 13. 10. 2020 v čase okolo 20.40 hod. na ulici H. J. v G., okres G., sa na chodbe panelového domu č. X na štvrtom poschodí, po predchádzajúcej slovnej výmene názorov v pohostinstve Kamzík v Detve, pod vplyvom alkoholu nebezpečne vyhrážal K. I., nar. XX. XX. XXXX tak, že zvonil na zvonček bytu, opakovane veľkou intenzitou kopal a búchal do vchodových dverí bytu K. I. a pri tom kričal slovami „ja ťa zabijem, aj tvojho otca a mamu zabijem, ja ťa zabijem aj tvoju rodinu ti vyzbíjam, aj keď vyjdem hneď z basy, tak vás pozabijem celú vašu rodinu“, kde vo svojich vyhrážkach zabitím pokračoval až do príchodu privolanej hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru v Detve, čo u K. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., H. J. L. X, vzbudilo dôvodnú obavu o život a zdravie, že tieto vyhrážky a hrozby naplní,

3/ dňa 26. 02. 2022 v čase okolo 19.00 hod. v G. v byte na H. J. XXX/X v mieste svojho trvalého bydliska sa vyhrážal zabitím svojej sestry D. D. a manželovi svojej sestry M. D. a to tak, že po tom, ako v uvedenom čase prišla D. D., ktorá je majiteľkou bytu, spolu s manželom M. D. do bytu na návštevu svojej

matky, kde po vstúpení do bytu počula krik z bratovej izby a po otvorení dverí na izbe sa v izbe nachádzal, obvinený, ktorý bol úplne nahý spolu s osobou S. N., nar. XX. XX. XXXX, ktorá z bytu následne odišla preč, kde sa potom obvinený vyhrážal svojej sestre a jej manželovi zabitím, ktoré vyhrážky niekoľkokrát zopakoval, pričom svojej sestre aj vulgárne nadával, kde k fyzickému napadnutiu nedošlo, čím týmto konaním u svojej sestry D. D., nar. XX. XX. XXXX a jej manžela M. D., nar. XX. XX. XXXX, obaja trvale bytom G., D. XXXX, vzbudil dôvodnú obavu o ich život a zdravie.

Za to okresný súd obžalovanému uložil za skutok v bode 1/ a 2/ podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h), m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona úhrnný a spoločný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov a za skutok v bode 3/ podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej C. D. E. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G., H. I. XXX/X, škodu titulom bolestného vo výške 947,- Eur a poškodenej E. O. B., a. s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874, škodu titulom úhrady nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť u poškodenej C. D. E. F. vo výške 39,50 Eur.

Súčasne podľa § 41 ods. 3 Trestného poriadku zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Zvolen sp. zn. OT/100/2020 z 15. 10. 2020 vo výroku o vine, treste ako aj ďalších výrokoch, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie po vyhlásení rozsudku obžalovaný, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu dodatočne písomne odôvodnil. Za skutok v bode 1/ podal odvolanie do všetkých výrokov z dôvodu, že zistený skutkový stav nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a vznikajú pochybnosti o správnosti skutkových zistení. Procesnú chybu vidí aj v postupe okresného súdu, ktorý uložil úhrnný a spoločný trest aj pre skutok v bode 2/, za ktorý už bol trest riadne vykonaný, čím došlo k neopodstatnenému navýšeniu trestu a určení trestu mimo zásad pre ich ukladanie, čo je v rozpore s Trestným zákonom. Čo sa týka vykonaného dokazovania, obžalovaný spochybňuje výpovede poškodenej, jej matky a sestry. Zranenia poškodenej nezodpovedajú skutku uvedenému v obžalobe, čo mal potvrdiť aj znalec MUDr. Grega v písomnom znaleckom posudku. Svedkyne, ktorými sú rodinní príslušníci poškodenej, neboli priamymi svedkami udalosti a nie sú dôkazmi, ktoré by potvrdzovali verziu poškodenej. Poškodená je trestne stíhaná osoba vo výkone trestu odňatia slobody za drogovú trestnú činnosť. Jej výpoveď nie je konzistentná a obžaloba nemôže byť založená len na jednej výpovedi poškodenej. Je nepochybné, že poškodená utrpela zranenia, avšak nie je zrejmé ako k týmto zraneniam dospela a či si tieto zranenia nespôsobila sama, napríklad pri páde. V zmysle zásady in dubio pro reo musí byť v prípade akýchkoľvek pochybností vydané rozhodnutie v prospech obžalovaného. Z tohto dôvodu navrhol, aby bol v tejto časti oslobodený spod obžaloby.

Odvolanie pre skutok v bode 2/ podal len z dôvodu, že za uvedený skutok mu bol uložený spoločný trest, na čo neboli splnené zákonné podmienky, pretože za tento skutok si obžalovaný trest riadne vykonal a z tohto dôvodu navrhol, aby bolo trestné stíhanie za tento skutok zastavené.

Obžalovaný napokon podaným odvolaním napádal výrok o treste za skutok v bode 3/, pretože trest uložený okresným súdom považuje za neprímeraný pre procesné chyby, ktorých sa dopustil okresný súd v súvislosti s uloženým trestom za skutky v bode 1/ a 2/. Podľa obžalovaného okresný súd neprihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, mieru zavinenia, pohnútku, priznanie sa k jeho spáchaniu, oľutovanie a spoluprácu s OČTK. Nezaoberal sa tým, že od spáchania skutku obžalovaný viedol riadny život. Navrhol preto, aby mu vzhľadom na tieto okolnosti bol uložený alternatívny trest, alebo trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby s podmieneným odkladom jeho výkonu.

Záverom obžalovaný navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol sám tak, že ho oslobodí spod obžaloby za skutok v bode 1/ podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, za skutok v bode 2 zastaví trestné stíhanie z dôvodu neprípustnosti trestného stíhania v zmysle ustanovenia § 9, ods. 1

písm. e) Trestného poriadku a za skutok v bode 3/ uloží trest povinnej práce, príp. podmienený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby.

Prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel a rozhodol v zmysle podaného odvolania.

Obžalovaný opätovne spochybňoval výpoveď poškodenej, pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 1/. Ku skutku v bode 3/ sa priznal a oľutoval jeho spáchanie. V tom čase vypenil pri sestre, vedie však riadny život, zamestnal sa a trest, ktorý mu bol uložený, považuje za neprimeraný.

Krajský súd Banská Bystrica, ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného boli podané včas, v lehote ustanovenej podľa § 309 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Z obsahu jeho odôvodnenia je totiž zrejmé, že okresný súd stručne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal dostatočným spôsobom a odvolací súd ich akceptuje.

Ak súd prvého stupňa postupoval podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Okresný súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. Na základe rozsiahleho dokazovania dospel podľa odvolacieho súdu k správneému záveru ohľadom viny obžalovaného pre skutok uvedený v bode 1 výroku napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, ktoré sa týkali výpovede poškodenej, krajský súd konštatuje, že len samá skutočnosť, že poškodená bola právoplatne odsúdená za inú trestnú činnosť, nespôsobuje nedôveryhodnosť tohto svedka. V opačnom prípade by to viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí (porov. nález Ústavného súdu SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014). Uvedené platí aj v prípade zistenia príbuzenského vzťahu medzi poškodeným a svedkom. K spochybneniu dôveryhodnosti svedka musia preto pristúpiť aj iné objektívne preukázané skutočnosti a dôkazy, ktoré by preukazovali, že konkrétny svedok nie je dôveryhodný. Krajský súd, rovnako ako okresný súd, poukazuje na konzistentnú výpoveď svedkyne – poškodenej, ktorá bola v prípravnom konaní vypočutá aj za prítomnosti psychológa a v podstatných častiach sa neodchýlila od svojej skoršej výpovede. Pokiaľ obžalovaný spochybňoval, ako poškodená opísala úraz – zlomeninu článku prsta, k tomu krajský súd uvádza, že už v prípravnom konaní svedkyňa – poškodená vypovedala, že obžalovaný jej mal kabelku nasilu driapať a potom ako ju vytrhol, tak jej ešte dupol po ruke a zlomil jej prst. Táto výpoveď je pritom v zhode s tým, k čomu dospel aj znalec MUDr. Grega v znaleckom posudku č. 74/2021 z 04. 11. 2021, v ktorom uviedol, že mechanizmus vzniku zranení popísaný vo svedeckej výpovedi poškodenej zodpovedá následkom vzniknutým na jej telesnej integrite, keďže zlomenina koncového článku malíčka ľavej ruky vznikla s najväčšou pravdepodobnosťou dupnutím alebo stupením plnou váhou na bruško vystretého prsta ležiaceho na tvrdej ploche. Znalec nevyhlásil, že by iné zranenia nespôsobil obžalovaný tak, ako to popísala poškodená, konštatoval však, že súvislosť medzi zraneným hrudníkom a opakovaného kopania nenašiel v lekárskej správe M. H. N., čo však neznamená, že k takémuto konaniu zo strany obžalovaného nedošlo, ako to správne konštatoval aj okresný súd. Zároveň potvrdil aj pomliaždenie nosa poškodenej, ktoré bolo spôsobené úderom ruky. Teda okresný súd mal k dispozícii aj dôkaz v podobe objektivizovaného zdravotného stavu poškodenej, ktorý potvrdzuje jej verziu, a teda že bola fyzicky napadnutá obžalovaným. Je potrebné zdôrazniť, že z výsluchu svedkyne - poškodenej C. D. E. F., svedkyne H. F., ktorú poškodená kontaktovala hneď po skutku, ktorý jej v podstatných črtách opísala, ako aj svedkyne H. D., ktorú svedkyňa – poškodená rovnako kontaktovala po skutku a znaleckého posudku MUDr. Gregu, ktorého závery žiadna zo strán nespochybnila, nevyplýva iný, alternatívny priebeh deja tohto skutku, ktorý by naopak vylučoval tvrdenia poškodenej.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že výpovede uvedených svedkov potvrdzujú aj výpovede M. F. a H. N., ktorí síce boli iba svedkami z počutia, ich výpovede však potvrdzujú, že sa skutok stal tak, ako ho opísala svedkyňa – poškodená. Poškodená pri prvom lekárskom ošetrení uviedla, že bola napadnutá priateľom, čo len potvrdzuje správnosť záverov, ku ktorým v otázke viny dospel okresný súd.

Správne sa potom okresný súd vysporiadal aj s výpoveďou svedka M. P., ktorú nepovažoval za dôveryhodnú, keďže si svedok protirečil a nevypovedal v zhode s jeho výpoveďou z prípravného konania a rovnako jeho výpoveď bola spochybnená výpoveďou ďalšieho svedka M. Q., ktorá je matkou M. P. Príbuzenský vzťah medzi svedkami pritom nepostačuje k tomu, aby výpoveď takých svedkov nebola považovaná za dôkaz v trestnom konaní a rovnako táto skutočnosť automaticky nespochybňuje dôveryhodnosť takýchto svedkov, ako sa to snažil naznačiť obžalovaný. Krajský súd podotýka, že hoci svedkyne – matka a sestry poškodenej, neboli priamymi svedkami, avšak opísali skutočnosti, ktoré sa stali bezprostredne po skutku, a to, že ich kontaktovala poškodená prostredníctvom aplikácie messenger a opísali obsah týchto správ, nie subjektívne hodnotenie samotného skutku, či osoby obžalovaného. Rovnako opísali vzťah obžalovaného a poškodenej pred týmto incidentom, ktorý potvrdzuje hrubé správanie sa obžalovaného k poškodenej.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal okresný súd jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 5 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pokiaľ ide o skutok v bode 1/. Súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba nadväzujú a dopĺňajú sa, vzhľadom na ich rozsah, silu a celkovú dôkaznú hodnotu, totiž nielenže vyvracia jeho obhajobu a skutočnosti vyplývajúce z dôkazov vyznievajúcich v jeho prospech v takej miere, ktorá by ho mala zbaviť trestnej zodpovednosti, ale zároveň spoľahlivo preukazuje, že obžalovaný

spáchal skutok tak, ako bol ustálený okresným súdom, ktorý ho súčasne náležite právne kvalifikoval a je zaň zároveň trestne zodpovedný.

Krajský súd ďalej zistil, že okresný súd nepochybil ani vo výroku o uloženom treste, pretože prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal spoločný a úhrnný trest odňatia slobody pri dolnej hranici modifikovanej trestnej sadzby (16 mesiacov až 3 roky) potom, ako správne ustálil prevahu priťažujúcich okolností pri skutkoch v bode 1/ a 2/ (§ 37 písm. h) Trestného zákona). Krajský súd sa stotožnil aj s odôvodnením výroku o treste, preto naň v podrobnostiach odkazuje.

V súvislosti s ukladaním trestu krajský súd poukazuje na ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, ktoré ustanovuje účel a zásady ukladania trestov. Okrem represívnej a výchovnej funkcie trestu, kladie dôraz na zásadu humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprimeranej sankcie vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam prípadu a pomerom páchatel'a. Za základnú funkciu trestu je možné považovať represívnu (zabránenie v mozgnej trestnej činnosti), netreba však zabúdať ani na výchovnú funkciu trestu, či už vo vzťahu k páchatel'ovi trestného činu v podobe individuálnej prevencie, alebo vo vzťahu k ostatným občanom, ako potenciálnym páchatel'om, na generálnu prevenciu. Podľa § 34 ods. 2 Trestného zákona, trest možno ustanoviť len v intenciách zákona a v takej miere ako ustanovuje zákon, v súlade so zásadou zákonnosti. Preto súd pri ukladaní konkrétneho druhu trestu a jeho výmery musí dôsledne zvážiť, akým spôsobom bude naplnený účel trestu, a to aj s ohľadom na proporcionalitu zásahu do práv páchatel'a. Nemenej dôležitá je zásada individualizácie trestu, obsiahnutá v rámci § 34 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona, ktorá ustanovuje povinnosť súdu pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadnuť na konkrétne okolnosti trestného činu, vrátane priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, osobné pomery páchatel'a a možnosti jeho sociálnej reintegrácie.

Ďalej je potrebné uviesť, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Preto správne okresný súd vzhľadom na osobu obžalovaného, dospel k záveru, že je namieste ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody a za skutky v bode 1/ a 2/ správne ukladal spoločný trest, kde musel aplikovať ust. § 41 ods. 3 Trestného zákona, a teda nemohol obžalovanému uložiť iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody. Zároveň je v tejto súvislosti potrebné poukázať aj na doterajšie správanie sa obžalovaného, ktorý sa napriek vykonaniu uložených nepodmienečných trestov dopúšťal ďalšej trestnej činnosti. Takto uložený trest je potom aj podľa názoru krajského súdu postačujúci, spĺňa atribúty generálnej aj individuálnej prevencie, dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti, ako aj prevýchovu obžalovaného, a zároveň postihuje len obžalovaného.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného, že v danom prípade mu bol nesprávne uložený spoločný trest, pretože za skutok v bode 2/ si trest uložený trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. OT/100/2020 z 15. 10. 2020 riadne vykonal, krajský súd poukazuje na ustanovenie § 41 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku, prípadne za trestné činy spáchané s ním v jednočinnom súbehu, ako aj o spoločnom treste za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom.

Okresný súd sa dôsledne riadil týmto ustanovením pri ukladaní spoločného trestu, keď ukladal spoločný trest, pretože obžalovaný sa skutku uvedeného v bode 1/ rozsudku (skutok z prejednávanej obžaloby) dopustil dňa 10. 10. 2020, a tento skutok tvorí ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu nebezpečného vyhrážania, za ktorého iný čiastkový útok, spáchaný 13. 10. 2020, bol už právoplatne odsúdený, a to trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. OT/100/2020 z 15. 10. 2020. Čiastkové útoky spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe, forme ich spáchania, aj predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a. Okresný súd preto ukladal spoločný trest, za súčasného zrušenia výroku o vine vyššie uvedeného trestného rozkazu, ako aj zrušenia celého výroku o treste.

Uvedenému postupu nebránila skutočnosť, že za čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, za ktorý bol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody, si tento obžalovaný riadne vykonal. Uloženie spoločného trestu by v tomto prípade podľa konštantnej judikatúry bránila iba skutočnosť, ak by predchádzajúce odsúdenie za čiastkový útok pokračovacieho trestného činu bolo zahladené. Pri ukladaní spoločného trestu nedochádza ohľadom skoršieho odsúdenia za čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, vo vzťahu ku ktorému je ukladaný taký trest, k nesúladu § 41 ods. 3 Trestného zákona s článkom 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (§ 2 ods. 8 Trestného poriadku), preto neprichádza do úvahy zastavenie trestného stíhania tak, ako to navrhol obžalovaný pre skutok v bode 2/. Uloženie spoločného trestu podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona (vrátane zásahu do výroku o vine čiastkového útoku vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa s nadobudnutím právoplatnosti, zrušením tohto výroku) je vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozsudku sui generis (svojho druhu) – osobitným druhom obnovy konania, pri ktorom je novou skutočnosťou zodpovedajúcou ustanoveniu § 394 ods. 1 Trestného poriadku (podmienky obnovy konania) spáchania ďalšieho čiastkového útoku toho istého pokračovacieho trestného činu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. 02. 2015, sp. zn. 2Tdo/58/2014).

Napokon sa odvolací súd zaoberal aj skúmaním výroku o samostatnom treste, ktorý okresný súd ukladal obžalovanému za skutok v bode 3/ výroku napadnutého rozsudku okresného súdu. Obžalovaný k tomuto skutku na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný v súlade s § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Následne v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Trestného poriadku okresný súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku. Uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku okresný súd vyhlásenie obžalovaného prijal. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine, ani v postupe súdu predchádzajúcom tomuto výroku, nezistil chyby odvolaním nevytýkané a odôvodňujúce podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaných odvolaní v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku len výrok o uloženom treste.

Pri ukladaní trestu okresný súd obžalovanému správne priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Taktiež okresný súd správne zohľadnil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený. Za vyrovnaného pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vychádzal okresný súd zo zákonom ustanovenej trestnej sadzby za trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, a to 6 mesiacov až 3 roky a správne mu uložil samostatný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 10 mesiacov. Ani v tomto prípade neprichádzalo do úvahy uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody, príp. trestu povinnej práce vzhľadom na okolnosti daného prípadu. Krajský súd opakovane poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný sa v minulosti dopustil protiprávnej činnosti (v evidencii priestupkov má obžalovaný desať záznamov, prevažne priestupky v doprave, ako aj dva priestupky proti občianskemu spolunažívaniu a 8 záznamov v registri trestov, a to prevažne za majetkovú trestnú činnosť, trestný čin nebezpečného vyhrážania a trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky), za ktorú mu boli opakovane ukladané nepodmienečné tresty, ktoré nevedli k náprave, a preto by na osobu obžalovaného miernejší trest nemal dostatočný prevýchovný účinok, ktorý by mu zabránil v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Na uvedený záver nemá vplyv ani postoj obžalovaného, ktorý až po spáchaní skutkov verbálne deklaroval vedenie riadneho života. Od spáchania skutku ho pritom neodradila ani skutočnosť, že už v minulosti bol za obdobnú trestnú činnosť právoplatne odsúdený.

Keďže obžalovaný bol pred spáchaním trestných činov, za ktoré bol odsúdený v tejto trestnej veci, vo výkone trestu odňatia slobody, okresný súd správne rozhodol, keď zaradil obžalovaného na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný síce priamo nenapádal nesprávnosť výroku rozsudku okresného súdu, ktorým rozhodol o náhrade škody, avšak vzhľadom na to, že žiadal pre skutok v bode 1/ oslobodenie spod obžaloby, odvolanie smerovalo aj do výroku o náhrade škody. Odvolací súd preto preskúmal aj tento výrok, ktorým okresný súd rozhodol o riadne a včas uplatnenom nároku na náhradu škody a konštatuje, že ani v tejto časti svojho rozhodnutia súd prvého stupňa nepochybil a o nároku na náhradu škody rozhodol v súlade s § 287 ods. 1 Trestného poriadku.

Po zhodnotení všetkých skutočností, majúci význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, dospel odvolací súd k záveru, že uložený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a § 38 Trestného zákona a takýto postih páchatel'a je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie. Odvolací súd je toho názoru, že iba uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v danej výmere zabezpečí v tomto prípade dosiahnutie účelu trestu.

Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol správnym a zákonným spôsobom, a preto odvolanie obžalovaného podľa ustanovenia § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.